

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen,
Præstehusene 6,
2620 Albertslund
Tlf. 43 96 13 71
Girokonto: 314-1861
E-mail: lone-poulsen@mail.tele.dk

LAKSHMI ASHRAM NYT

Albertslund, d. 5. januar 2002

Kære venner!

Så er der igen nyt fra Lakshmi Ashram, og jeg udsender **SANCHAR 88**, der indeholder følgende:

Artikel om fejring af en af Indiens mange festivals v. Nandi Bisht fra 8. klasse..

Refleksioner over Gandhi Filosofi Træningsprogrammet v. Archana Bahuguna, en af de unge der er kommet udefra for at deltage i kurset.

Hjælp til Selvhjælp – en beskrivelse af Anand Bhais arbejde v. Lone Poulsen.

Skolen i Himalaya – et rejsebrev fra Martin Huusfeldt.

Allerførst vil jeg benytte lejligheden til at ønske alle Lakshmi Ashrams venner et rigtig godt nytår, og der er også kommet hilsener fra ashrammen, som jeg hermed giver videre.

Siden sidst er der sket ændringer i ledelsesholdet på Lakshmi Ashram. Pushpa Joshi, som siden 1989 har været den daglige leder i ashrammen har trukket sig tilbage pga. af sygdom. Tak til hende for mange års godt arbejde! Neema Vaishnava har accepteret at overtage det ansvarsfulde job, og hun får hjælp af Parvati Goswami med det daglige program. Samtidig bakkedes hun op og får god støtte af de øvrige medarbejdere. Neema hører til den unge generation, og hun har en lang uddannelse bag sig. Hun besøgte Danmark i foråret 1997, og da hun kom tilbage til Indien, studerede hun et års tid på et Gandhi Universitet. Vi ønsker Neema og ashrammen held og lykke.

Tak for alle sponsor-pengene til pigerne og for de andre bidrag. Igen skal der lyde en opfordring til stadig at støtte Lakshmi Ashram. Alle beløb - store som små - er velkomne. Jeg har set regnskabet for 2000/01 fra ashrammen og kan vel selvsyn se, at de daglige udgifter er steget i de senere år, og derfor opfordrer jeg jer til at sende ekstra penge (pr. måned 150 kr., pr. kvartal 450 kr., pr. halvår 900 kr., pr. år 1800 kr.), hvis det er muligt. Beløbene har ikke været ændret i mange år. Jeg benytter dog stadig de samme girokort med fortrykt sponsorbidrag, indtil de er opbrugt.

Lakshmi Ashrams hjemmeside på Internettet har følgende adresse: <http://go.to/lakshmiashram>

Mange hilsener

Lone Poulsen

Sanchar 88

Raksha Bandhan

ved Nandi Bisht - Class VIII

Rigtig mange festivals bliver fejret i Indien, for eksempel Holi, Diwali og Uttarayani, alle sammen nationale festivals, og Harela, en lokal festival i Kumaon. En anden af disse mange festivals er Raksha Bandhan. Det er en speciel festival for ”brødre og søstre”. Raksha Bandhan har sine rødder i historien. Det siges, at Dronning Karmavati sendte en *rakhi til Kejser Humayun for at blive beskyttet, og lige siden har man fejret Raksha Bandhan festivalen.

**“Rakhi” er en beskyttende talisman, et stykke snor, der ofte er farverigt dekoreret, og som en pige binder om håndledet på sin bror som et symbol på den beskyttelse, han kan give hende.*

Også her i ashrammen fejrer vi denne hellige festival. Vi binder ikke kun ”rakhis” om vore brødres håndled, men også om vores søstres håndled. I Lakshmi Ashram fejrer vi Raksha Bandhan på denne måde. En udvalgt klasse har ansvar for at tilberede frokostmåltidet og også for at forberede fejringen af festivalen. I år var det min klasses tur til at påtage os ansvaret. Derfor gik jeg i mange dage og spekulerede på, hvordan vi kunne gøre det til noget særligt.

Tidligt om morgenen forberedte vi frokosten, mens vi samtidig udsmykkede samlingsalen. Vi samlede alle rakhis, der var lavet af de forskellige klasser, og udstillede dem i salen. Da vi var færdige med det, spiste vi morgenmad, og min klasse fortsatte med forberedelserne til frokosten. Med stor iver gjorde vi os også klar til det kulturelle program. Alle ashrammens brødre og søstre samledes i Shanti Bhavan. Programmet begyndte med en formel tænding af olielamperne, efterfulgt af ceremonien med at binde rakhis om håndledene på de brødre, der var til stede, og til sidst bandt pigerne rakhis om hinandens håndled. Da dette var afsluttet, var det blevet tid til at begynde det kulturelle program. Det blev startet af de små børn, der sang åbningsangen. Deres spæde stemmer lød rigtig dejligt. Sangen blev fulgt af en dans præsenteret af eleverne fra 5. klasse. Det var derefter 6. klasses tur, men da vi stadig havde noget madlavning tilbage for at gøre frokosten færdig, opførte vi vores stykke. Jeg havde selv forfattet stykket, så derfor havde jeg særlig mange sommerfugle i maven.

Stykket skildrede en ung mand, som ikke havde været hjemme i fem år. Lige nu ønskede han at tage hjem for at fejre Raksha Bandhan, men han kunne ikke få fri, så han sad bedrøvet og helt alene. Så kom hans ven, der blev meget forbavset over at se ham i så trist humør. Han gik hen til ham bagfra, lagde sine hænder på hans skuldre og spurgte ham om, hvad der var i vejen. Overraskelsen over, at vennen var kommet så pludseligt hen til ham, muntrede ham lidt op. Inderst inde tænkte han dog hele tiden på sit hjem, og han fortalte, hvad der plagede ham. Men vennen havde ikke selv nogen søster, og da han blev mindet om Raksha Bandhan, var det hans tur til at blive ked af det. Han sagde til den unge mand, at han igen skulle anmode om at få fri for at tage hjem. Da han hørte dette, foreslog han sin ven, at han så skulle tage med. Men vennen spurgte om, hvad han kunne gøre der, og som svar fik han at vide, at han kunne også binde en rakhi om håndledet på den unge mands søster. Vennen sagde ja og sørgede for, at de begge kunne få fri. I mellemtiden sad søsteren derhjemme og ventede på sin bror. Da han og vennen ankom, blev Raksha Bandhan fejret med stor glæde. Sådan sluttede vores stykke.

Det blev efterfulgt af andre klasser, der præsenterede deres optræden. En mand fra Gujarat var også til stede, og han opførte en Gujarati folkedans. Da programmet var slut, spiste vi alle frokost sammen. På denne måde fejrede vi Raksha Bandhan festivalen. Fællesskabet omkring Raksha Bandhan i ashrammen har i sig selv en stor betydning.

Nogle af pigerne samlet foran The Hostel en tilfældig morgen.

Som Nandi har beskrevet, er Raksha Bandhan en festival der specielt fremhæver båndet mellem brødre og søstre. "Rakhi" er en beskyttende talisman, et stykke snor der ofte er farverigt dekoreret, og som en pige binder om håndledet på sin bror som et symbol på den beskyttelse han kan give hende. Festivalen falder ved fuldmåne i Hindu måneden Sravan, som er i august. Der er gået forretning i det, og før festivalen er markederne fyldt med rakhis, man kan købe. Men pigerne på ashrammen tager bomuldstråde ud af gammelt stof og bruger så disse tråde til at lave simple, men også smukke rakhis af.

I de sidste par år er det blevet fejret lidt mere organiseret end tidligere, og i år tog 8. klasse det fulde ansvar for, hvordan det skulle foregå. Det var også første gang, at det kulturelle program blev arrangeret fuldstændigt efter inspiration fra eleverne. Kun de sidste par år har alle været samlet i Shanti Bhavan, og rakhis er blevet bundet om alles håndled, således at ingen er blevet glemt, og alle har fået samme behandling.

Nogle personlige refleksioner over Gandhi Filosofi Træningsprogrammet ved Archana Bahuguna

For en del tid siden spekulerede jeg meget over, hvad jeg skulle lave efter min afsluttende eksamen i skolen. Jeg havde ikke noget ønske om at fortsætte i gymnasiet, men jeg havde heller ikke nogen ide om, hvad jeg så skulle foretage mig. Så blev jeg pludselig stillet over for følgende forslag: *“Kunne du ikke tænke dig at tage til Lakshmi Ashram? Der kører de et træningsprogram i Gandhi Filosofi i praksis.”*

Fanget som jeg var i modernitetens frygtelige fælde og således uden nogen følelse af ærbødighed over for Gandhi, var det ret vanskeligt for mig at acceptere denne mulighed for at studere Gandhi. Jeg tog imidlertid den beslutning, at jeg ville sige ja til denne chance for at få nogle nye erfaringer, og jeg bestemte, at jeg absolut ville tage til Kausani.

Nogle dage efter, at jeg var ankommet til Lakshmi Ashram, gik jeg rundt og tænkte: *“Hvad skal jeg dog lære her? Hvilket arbejde skal jeg udføre?”* Jeg følte mig langt nede, men opslugt af en tro på samt et ønske og en bevidsthed om intellektuel forståelse begyndte jeg på kurset. Straks følte jeg, at mørket, som jeg havde befundet mig i, forsvandt. Mine øjne blev åbnet for lyset. Ved at tage helhjertet del i studierne i klassen og i de praktiske aktiviteter følte det, som om min uddannelse nu for alvor skulle til at starte. Jeg blev opmærksom på, hvordan vi er blevet bragt ned i mørket, og i hvilken frygtelig tilstand vores undervisningssystem befinder sig. Først nu gik det op for mig, hvad jeg var blevet undervist i, og hvad jeg burde have lært.

For at beskrive det kort, forandrede kurset i Gandhi Filosofi i praksis fuldstændigt mit syn på livet, min måde at tænke på. Jeg fik fuld forståelse for, hvad der er den ultimative virkelighed. Fanget, som jeg havde været, i modernitetens fælde, havde jeg opfattet ”udvikling” og ”tilbageståenhed” helt anderledes. Jeg havde selv været del af det konkurrenceprægede ræs. Sommetider gik jeg rundt og tænkte, at jeg gerne ville lave noget mere socialt arbejde, men så opstod der følgende spørgsmål: *Hvilken slags arbejde? Og med hvilke midler?*

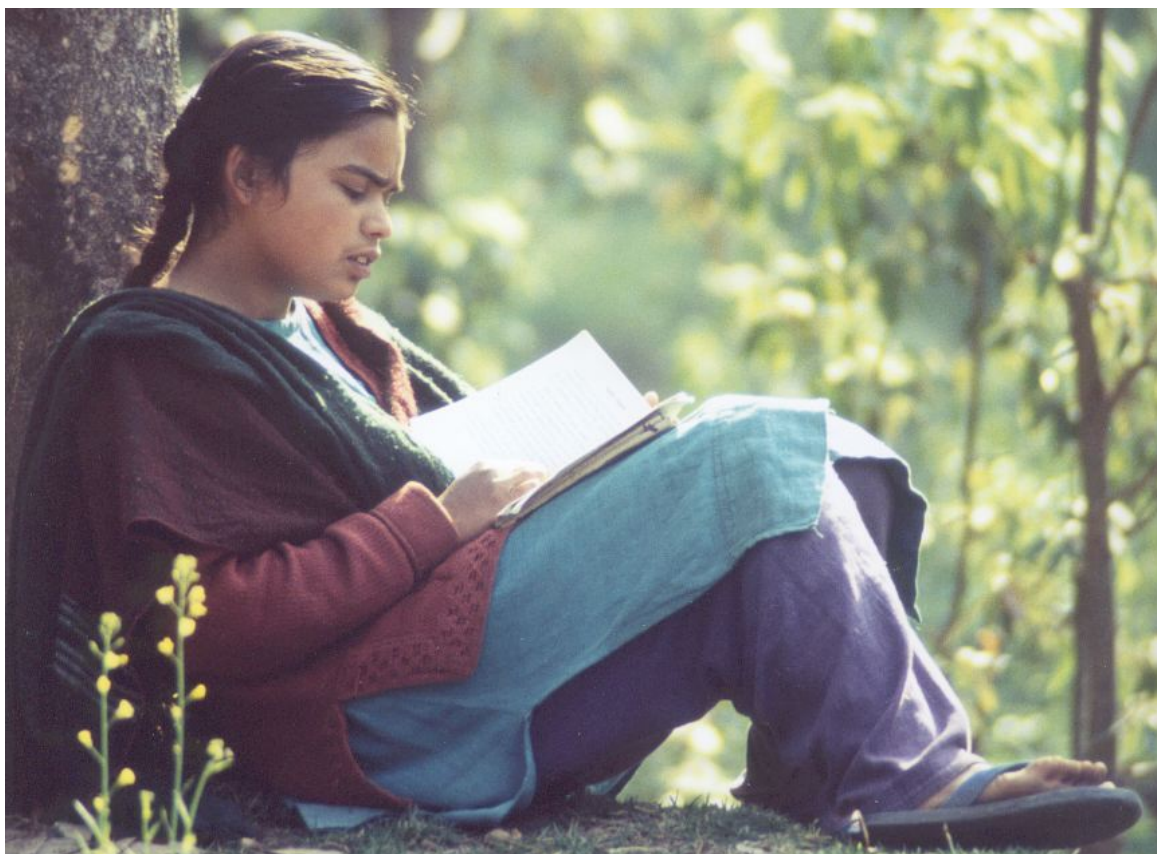
Men dette kursus – forankret som det er i en ånd af begejstring, åbnede en ny mulighed for mig, som jeg prøver at følge. Jeg føler, at enhver, som følger dette træningsprogram, vil synes, at de før eller senere vil forkaste de gamle vaner, for ingen ønsker til syvende og sidst at være fanget i fæl-derne i den illusoriske verden. Denne erkendelse er livets sandhed.

Efter at have afsluttet dette kursus vil ingen finde sig rastløse eller bekymret inderst inde. Mens man for en stund måske har færdedes formålsløst i den materialistiske verden, og en sti til renselse af sjælen har åbnet sig og har forårsaget, at når man helhjertet har modtaget lærdommen, vil den tid komme, hvor man ikke mere vil være bekymret.

Efter at jeg nu er vendt hjem, har jeg slet ingen følelse af underlegenhed eller umodenhed. Jeg føler kun en vis ufuldstændighed, fordi jeg først lige er begyndt på at få denne viden, og nu ønsker jeg virkelig, at jeg på en eller anden måde vil modtage mere af denne undervisning. Jeg føler mig ikke forknyttet på nogen måde, for jeg har en fuldstændig sikker tro på, at jeg vil få al den hjælp og vejledning, jeg behøver, fra mine lærere og andre mennesker. Disse otte måneder på kursus har givet mig

et ægte syn på forståelse af Sandheden. Herved har jeg fundet min sande lykke, der betyder, at man kan finde tilfredsstillelse ved alt, hvad man foretager sig.

Achana arbejder nu under vejledning af sin onkel, Devendra Bhai, i Mandakini Valley i det nyligt skabte Rudrapryag District. Hun kom tilbage her for nyligt for i en måneds tid at forbedre sine færdigheder i vævning under Parvati Goswamis ledelse. Hendes yngre søster, Jaya, er en af eleverne i det igangværende Gandhikursus.

En af de store piger er i gang med lektiælæsningen.

Hjælp til Selvhjælp **– en beskrivelse af Anand Bhais nyeste ide.** ved Lone Poulsen

Under besøget på Lakshmi Ashram i april 2001 diskuterede Marie Thøger og jeg ofte med Anand Bhai om hans forskellige projekter og gøremål. Han arbejdede stadig med en oplysningskampagne om udvikling af nye redskaber til bjergbefolkningen i landsbyerne i Kumaon. Det drejer sig om Hjælp til Selvhjælp, og projektet har været støttet af Dansk El-Forbund i de sidste par år. Lakshmi Ashram har altid lagt vægt på at udvikle folks selvstændighed og har som regel ikke foræret ting væk, men har forlangt en overkommelig pris for redskaberne.

I efteråret 2000 gennemførtes en oplysningskampagne, som faldt i tre trin:

1. I første omgang kørte Anand sammen med nogle medarbejdere og piger fra ashrammen op gennem dalen med en trillevogn med nye redskaber. Pigerne var med for at synge, udråbe slagord og uddele små informative foldere om produkterne. Landsbyboerne kunne købe redskaberne, og salget var tilfredsstillende.
2. Næste fremstød foregik ad stierne op til de mange vejløse landsbyer. Børn og voksne fra ashrammen vandrede i små grupper de mest afsides områder tyndt for at gøre opmærksom på projektet. Selv i de mest øde egne fik folk kendskab til Lakshmi Ashram.
3. Under kampagnen mødte de socialarbejdere fra andre instanser i bjerglandsbyerne, og det aftaltes, at disse mennesker bragte foldere og redskaber med til "deres" landsbyer mod at få 7% af salget. På den måde var det muligt at nå endnu længere rundt.

Et fjerde trin i oplysnings- og træningskampagnen skulle til at sættes i værk, da vi var dernede. Vi har ikke hørt om, hvordan det går, men kort beskrevet går det ud på følgende:

Første måned.

Anand og nogle medarbejdere vil prøve at gøre skolebørn i nogle af de landsbyer, de kender bedst, interesseret i at hjælpe til. I seks udvalgte landsbyer vil de bede elever i 5. og 6. klasse om at besvare 11 spørgsmål i et spørgeskema om deres hjemlige omgivelser. De får en måned til besvarelsen og må naturligvis gerne få hjælp af forældre, familie og venner. En sådan opfordring til at iagttage og tænke selv er ukendt i skolerne her.

Anden måned.

Når børnene afleverer spørgeskemaet, får de et redskab, som de må tage med hjem og forære til moderen eller en anden, som er ansvarlig for eller tager del i markarbejdet. I løbet af den næste måned skal børnene nu skrive en "fristil" om erfaringen med redskabet. Alle disse "historier" bliver samlet, og familien får lov til at beholde redskabet. En sådan øvelse i at skrive stil har børnene ellers aldrig været stillet overfor i landsbyskolerne her. Anand mener, at det fremmer evnen til at tænke selv.

Tredje måned.

Tiden bruges til at analysere historierne og finde frem til moderens / familiens erfaring med og mening om redskabet for bagefter at kunne udtænke og udvikle forbedringer.

Som nævnt i sidste Sanchar rejste vi sammen med en af elektrikerne fra Dansk El-forbund, Martin Huusfeldt til Lakshmi Ashram. Herunder bringes hans rejsebrev, som har været offentliggjort i "Lysstyrke", der er fagblad for Københavns Afdeling i Dansk El-forbund.

Skolen i Himalaya

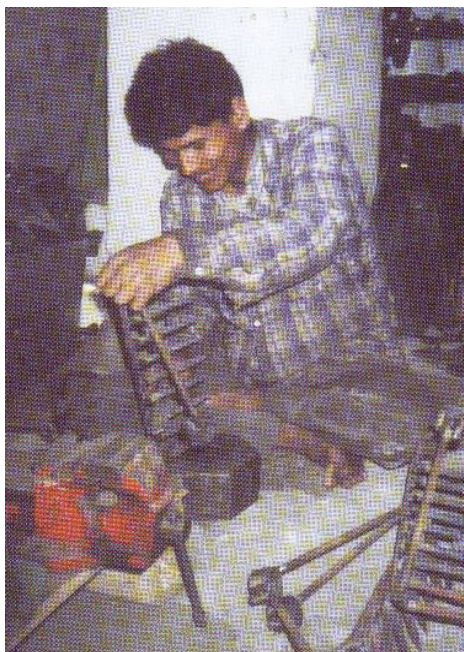
Et rejsebrev fra Martin Huusfeldt

Efter en times forsinkelse lettede flyet tirsdag d. 3. april mod Delhi.

Rejsen til Lakshmi Ashram var begyndt. I Indien tager man ikke tiden så nøje, så vi kunne lige så godt starte i lufthavnen med lidt ventetid. Vi ankom til Delhi onsdag formiddag - kl. 11.30 lokal tid og kl. 8 om morgenen i Danmark. Efter udfyldning af diverse papirer og veks-ling af penge mødte vi Indien. Larmen, lugten samt den fantastiske folkemængde svarede nøje til de billeder, man har set fra det store land. Krishna, en kvinde fra en af organisationerne i bjergene, tog imod os, og efter pakning af bil kørte vi mod første stop – byen Almora. Først skulle vi ud af Delhi, det tog ca. en times tid, og vejrudsigten for byen var som næsten altid "let overskyet" (smog). Der er venstrekørsel, men vi kørte for det meste midt på vejen, og hornet blev brugt flittigt, og de fleste biler bærer da også følgende tekst malet i muntre farver: "Horn, please".

Efter en lang og oplevelsesrig køretur nåede vi til Almora omkring nitiden om aftenen. Det blev også tiden for mit første rigtige indiske måltid, inden vi gik i seng efter en lang og trættende rejse. Formålet med rejsen for mit vedkommende var at tjekke og undersøge behovet for el i skolen og de tilhørende bygninger. Lakshmi Ashram er p.t. Afdelingens solidaritetsprojekt, og at jeg kunne besøge stedet, skyldtes såvel Forbundets som Afdelingens imødekommenhed. Mine rejsekammerater var Lone og Henning Poulsen samt Marie Thøger – alle tre gode venner af ashrammen, så bedre rejseguider kunne jeg ikke få i forbindelse med projektet.

Første dag besøgte vi Lakshmi Ashrams grundlæggers mindeplads i Himdarshan Kutir – tre-fire timers kørsel fra Almora. Vi blev modtaget med stor glæde og præsenteret for den store forsamling, der var til stede for at fejre grundlæggerens 100 års dag. Der blev sunget og talt af gamle og nye elever fra ashrammen, og vi fik set selve mindesmærket for grundlæggeren Sarala Behn, og som det er skik i Indien, tog vi skoene af, da vi stod på mindepladsen.

Efter endnu en overnatning tog vi videre til Kausani, og et kvarters gang op af bjergskråningen førte os til Lakshmi Ashram. Skolen summede af liv og aktiviteter de næste tre dage i anledning af 100 års dagen. Der var udstillinger, workshops og møder, hvor det altovervejende tema var: Skolens fremtid og uddannelsessystem. Mange gæster og tidligere elever var kommet fra nær og fjern. Der er stor respekt for det arbejde der bliver udført på Lakshmi Ashram og for det store sociale arbejde de udfører til gavn for landsbyboerne i Kumaon. Der var især en udstilling, der havde min interesse, med fine forbedrede landbrugsredskaber fra Anand Bhais værksted. Hakker, segl, river, spindeværktøjer samt en kornventilator var nogle af de ting, de fremviste. Overskuddet fra 1. maj arrangementet i afdelingen går bl.a. til værkstedet, og de er i gang med et projekt, hvor børn kan låne et redskab med hjem og aflevere det igen med en rapport om ideer til eventuelle forbedringer, der skal gøres.

Jeg besøgte Anands værksted, som ligger på en skråning på den anden side af landsbyen. Det fungerer godt, selv om de elektriske installationer ikke er noget at skrive hjem om! Jeg spurgte Anand, om hvem der havde lavet disse. Han pegede op i loftet med et stort smil: "Min ånd".

Efter at skolen havde fundet sin daglige rytme, og gæsterne var rejst hjem, gik jeg i gang med at efterse de elektriske installationer. De er meget mangelfulde og vil på ingen måde opfylde danske krav, men det er jo også i Indien. Jeg lavede en total opmåling af skolen og de andre bygninger og brugte samtidig isoleringsbånd og samlemuffer. At installationerne ikke er brændt af, skyldes det meget lave el-forbrug. Der mangler lys i undervisningslokaler, møde- og spiserum, udendørs lys ved vaskeplads og toiletter samt lys og ventilation i køkkenet, hvor maden bliver tilberedt over et åbent ildsted.

Fremtiden er jeg ikke bange for, da pigerne på Lakshmi Ashram er gjort noget ”stærkt stof”. Vi i Afdelingen kunne sammen med nogle andre eventuelt skaffe dem en ny og tidssvarende installation, som kunne lette deres hverdag og dermed højne livskvaliteten i Himalaya. Til slut skal lyde en stor tak til Afdelingens medlemmer for den indsats, der bliver gjort, til gavn for mennesker på den anden side af jorden.

Med kærlig hilsen
Martin Huusfeldt

Fredag den 16. november 2001 blev der afholdt en cafeaften i El-forbundet, Københavns Afdelings lokaler i Tikøbgade på Nørrebro.

For tredje år i træk var aftenen indisk inspireret for at støtte Lakshmi Ashram. Programmet startede med, at to danske musikere spillede indisk musik – Morten Grunnet spillede på sarod (strenginstrument) og Frank Juul på tabla (trommer). Det gjorde de fantastisk godt. Derefter serveredes der indisk mad fra en restaurant i København, og til kaffen viste Martin Huusfeldt lysbilleder fra sit besøg på ashrammen. Til sidst blev der udtrukket vindere af små indiske præmier i et solidaritetslotteri.

Morten Grunnet spiller på sarod.